

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 10/05/2022.

“VÌ SAO TA ĐƯỢC PHƯỚC, HỌ THÌ GÁNH NHÂN QUẢ?”

Chúng ta đọc đề tựa cũng hiểu được phần nào nội dung. Hòa Thượng nói: *“Vì sao ta được phước, họ thì gánh nhân quả?”*. Ý của Hòa Thượng là: Chúng ta nghe lời dạy của Phật, nghe lời dạy của Thánh Hiền thì chúng ta được phước. Người không nghe lời dạy của Phật, không nghe lời dạy của Thánh Hiền hoặc nghe nhưng vẫn làm trái ngược thì phải tự gánh nhân quả. Người xưa dạy: *“Như thị nhân, như thị quả”*. Nhân như thế nào thì quả như thế đó. Chúng ta đừng ngòai đó oán trách tại sao người này được phước, người kia quá thuận tiện mà bản thân mình lại không may mắn! Tất cả đều là do nhân quả mà chúng ta tự tạo ra.

Tôi thường nói: *“Trong cuộc sống nhân sinh, chúng ta cần phải tái tạo phước báu!”*. Mọi người đừng xem thường việc này! Chúng ta đang trải qua một cuộc sống bình bình yên yên. Chúng ta tưởng rằng cuộc sống sẽ mãi bình yên như vậy, nhưng đến một ngày, chúng ta sẽ thấy trắc trở và gặp nhiều khó khăn vì chúng ta hết phước. Hàng ngày chúng ta xem thường việc tái tạo phước báu, đến lúc hết phước rồi thì chúng ta muốn ăn một chén cháo, muốn thở một hơi thở trọn vẹn cũng không được. Đó chính là lúc chúng ta hết phước, nhân quả đã đến! Người này gặp may mắn vì còn phước, người kia gặp nhiều hoạn nạn vì hết phước. Chúng ta hàng ngày hoang phí, tiêu xài phước báu một cách hoang đường, khi đã xài hết phước rồi thì thấy xung quanh mình chỉ toàn tai ương, thậm chí ngay trong bữa ăn, giấc ngủ cũng toàn tai ương.

Hòa Thượng nói: *“Thực tế mà nói, ngày nay chúng ta học Phật, tu hành, hoằng pháp lợi sanh nhưng phước báu của chúng ta không đủ do đó chúng ta làm bất cứ việc gì cũng đều có chướng ngại, có khó khăn”*. Chúng ta gặp khó khăn, chướng ngại vì phước mỏng quá, hết phước rồi! Chúng ta hàng ngày có tu tạo phước nhưng phước tích được ít hơn phước mà chúng ta hoang phí. Hàng ngày chúng ta hoang phí rất nhiều, tu tạo thì ít nhưng hoang phí thì nhiều. Chính vì vậy mà chúng ta gặp hoạn nạn. Cho nên chúng ta phải nên phản tỉnh, hàng ngày phải biết tu phước, tái tạo phước báu! Phước chúng ta tái tạo phải nhiều hơn phước chúng ta hưởng thì khi về già mới có phước báu.

Có những người hàng ngày không tạo phước báu, chỉ tạo tội nghiệp và hưởng phước một cách xa xỉ. Vậy thì họ sẽ phải gặp tai ương! Tôi đã từng nhắc mọi người: Nếu chúng ta thọ nhận, chúng ta thọ hưởng nhiều hơn công sức mà chúng ta bỏ ra thì chúng ta đang hưởng phước báu trong chính vận mạng của chúng ta. Nhiều người vui sướng khi họ làm ít nhưng lại được hưởng lương cao mà không biết đó là họ đang

hưởng phước trong vận mạng của mình. Người xưa đã nói: **“Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định”**, một bữa ăn, một ngụm nước đều là phước báu đã định trong vận mạng của chúng ta.

Mọi người thấy tôi làm việc vất vả bởi vì ngày nào tôi cũng muốn tạo phước chứ không muốn hưởng phước. Hôm qua, sau khi giảng xong bài buổi sáng, tôi xuất phát lúc 6h15' để đi thăm trường Mầm non Khai Trí ở Hải Phòng, mang theo hai ổ bánh mỳ để ăn sáng. Buổi trưa tôi đi chuyển 50km đến đạo tràng ở Thủy Nguyên để nói chuyện và tặng quà các cụ, cùng các cụ uống trà sau ba năm không gặp. Tôi về đến nhà lúc hơn 8h tối, lúc đó mới ăn tối. Ngày hôm qua tôi đã nói chuyện ba buổi, di chuyển trên xe hơn 6 tiếng. Đến giảng pháp, nói những điều cần thiết ở những vùng sâu vùng xa như vậy, nếu mình không đi thì ai đi? Ngoài chi phí tiền xăng xe, phí cầu đường cao tốc và mua quà tặng các cụ, ngoài việc lao nhọc ra thì tôi còn phải dụng tâm đến đúng giờ. Tôi hẹn gặp các cụ lúc 3h chiều và tôi đã đến sớm 15 phút. Thủy Nguyên là một vùng quê xa xôi. Tôi không nhớ đường nên chúng tôi đi theo chỉ dẫn của Google Map. Tôi phải giữ chữ **“tín”**, phải đến đúng giờ chứ không bắt người khác phải chờ mình, trừ trường hợp bất khả kháng ví dụ như tắc đường. Tôi luôn đi sớm 2 - 3 giờ vì tôi sợ mình là người lỡ hẹn. Nếu chúng ta để 30 - 40 cụ phải chờ chúng ta thì phước báu của chúng ta không còn. Nếu Thầy đến với sự khổ nhọc như vậy mà chúng ta đến trễ 15 - 20 phút thì buổi nghe đó chúng ta cũng không có phước báu. Bài học này, lời dạy của Hòa Thượng giúp chúng ta cảm nhận rất sâu sắc tại sao có người được phước báu mà có người lại gánh nhân quả.

Ngày xưa tôi đi dạy học ba năm ở Vũng Tàu. Mỗi buổi học, tôi chạy xe máy trên quãng đường dài 80km, cả đi cả về là 160km. Nhiều hôm đang đi gặp mưa to thì tôi phải dừng lại trên đường để mặc áo mưa. Tôi nói: *“Hôm nay chúng ta đã học được 10 buổi, tôi đã đi 1.600km. Nếu tôi dạy 100 buổi thì tôi đi 16.000km. Nếu các vị thuộc bài thì hòa, nếu các vị không thuộc bài thì nhân quả này các vị phải tự gánh”*. Chiều Chủ nhật vừa qua, tôi đến thăm mấy Sư cô tại một ngôi chùa ở Đông Anh. Các Sư cô nhắc đến một Sư cô rất giỏi. Ngày xưa, tôi đã dạy Sư cô đó ở lớp học Vũng Tàu. Tôi nói: *“Các vị học mà thành đạt như vậy là hòa, nếu học không thành đạt thì tổn sức của Thầy, phải trả bằng phước báu của chính mình. Không phải là Thầy đòi mà tự nhiên mình làm tiêu hao phước báu của chính mình”*.

Hòa Thượng nói: **“Ta thì được phước, người thì bị nhân quả”**. Khi phân tích ra thì chúng ta mới thấy dễ sợ, không đơn giản chút nào! Hòa Thượng nói: **“Ngày nay chúng ta tu hành, làm những việc hoằng pháp lợi sanh nhưng gặp chướng ngại trùng trùng vì chúng ta không có phước báu. Nếu chúng ta có phước báu thì không có chướng ngại”**.

Hôm qua, khi tôi đến đạo tràng Thủy Nguyên, mọi người khoe việc họ làm nhà lưới 500m2 để trồng rau sạch thì được người ta cho phép, còn người bên cạnh bắt chước làm thì bị người ta bắt dỡ bỏ. Chúng ta làm được vì chúng ta có phước nên không có chướng ngại, chúng ta trồng rau sạch để cho tặng mọi người chứ không phải để mưu lợi. Người ta làm để mưu lợi, để bán lấy tiền cho nên hoàn toàn khác. Người học Phật cần nhớ một điều: **“Phải không ngừng tái tạo phước báu!”**. Những việc hàng ngày tôi làm là tôi học

được từ Hòa Thượng, học được từ người xưa. Ngày nào tôi cũng dùng hết sức mình để làm vì mọi người. Đó là ngày ngày biết tái tạo phước báu.

Hòa Thượng dạy: **“Ngay đến sự tiện nghi hàng ngày trong đời sống, đáng lẽ chúng ta được hưởng nhưng chúng ta cũng không hưởng mà để dành cho người khác. Đó chính là chúng ta biết chuyển vật chất thành phước báu. Người biết chuyển vật chất thành phước báu mới là người trí”**.

Chúng ta suốt ngày chuyển phước báu thành vật chất, lúc nào cũng mong có đời sống tiện nghi, thuận lợi, tốt đẹp, mong người khác phải cung phụng, hầu hạ mình. Phước báu trong vận mạng của chúng ta không được bao nhiêu, đến khi hưởng hết phước thì rất khổ. Chúng ta phải hết sức cẩn thận! Người trí biết chuyển vật chất thành phước báu, người không có trí thì ngày ngày đem phước báu chuyển thành vật chất. Chúng ta cứ nghĩ rằng mình đáng được hưởng sự hậu đãi, thuận tiện như vậy mà không biết rằng chúng ta đang hưởng phước, đã đem phước báu chuyển thành vật chất rồi.

Hòa Thượng nói: **“Hàng ngày chúng ta có chướng ngại, khó khăn. Điều này nói rõ phước báu của chúng ta đã rất mỏng rồi, nếu không biết tái tạo phước báu thì chướng ngại, khó khăn đó sẽ lớn dần”**. Thế gian thường nói: **“Lộc tận nhân vong”**, phước hết rồi thì mạng sống cũng không còn.

Ba - bốn năm trước, khi tôi bị bệnh nặng, nhiều người có lòng tốt đã cho tôi tiền để đi chữa bệnh tại bệnh viện nổi tiếng nhưng tôi chỉ nói: **“Tôi biết rồi!”**. Sau khi nói chuyện với họ, tôi dùng toàn bộ số tiền đó đi phóng sanh. Thời gian đó tôi phóng sanh rất nhiều. Nếu tôi đi bệnh viện thì không biết tôi còn có thể sống được không. Tôi chọn giải pháp không hưởng phước mà phải tái tạo phước báu cho nên tôi cực lực phóng sanh, cực lực làm những việc thiện lành, tích cực làm.

Hòa Thượng nói: **“Khi bạn gặp khó khăn, chướng ngại thì bạn phải biết phước báu trong vận mạng của bạn đã rất mỏng rồi. Bạn phải mau mau tỉnh giác mà tích công bồi đức! Trong đời quá khứ bạn không tu phước, ngay trong đời này cũng lơ là việc tu phước”**.

Nhiều người gặp chướng ngại, khó khăn, nhất là có bệnh khổ. Có những người nhìn bên ngoài thì bình thường nhưng bên trong thì đầy bệnh, ăn không ngon, ngủ không yên, tối ngủ không tròn giấc, luôn gặp ác mộng. Đó là vì đời trước họ không tu phước, đời này lại lơ là tu phước. **Tu phước không chỉ là bỏ tiền ra để cúng dường cho thật nhiều. Ngày ngày chúng ta hãy dùng công sức của mình để phục vụ người khác. Tiền của là ngoại tài. Công sức lao động của chúng ta là nội tài, đó mới là thiết thực. Nội tài bổ thí lớn hơn ngoại tài bổ thí.**

Hòa Thượng nói: **“Khi bạn gặp khó khăn, chướng ngại thì bạn phải biết phước báu trong vận mạng của bạn đã rất mỏng rồi. Bạn phải mau mau tỉnh giác mà tích công bồi đức!”**. Nếu chúng ta chậm trễ thì **“lộc tận nhân vong”**, hết phước rồi thì mạng cũng không còn. Người hết phước mà chết thì không thể vãng sanh. Trong **“Kinh A Di Đà”**, Phật nói: **“Đâu phải thiện căn, phước đức, nhân duyên ít mà về**

được nước kia”. Muốn về được Thế giới Tây Phương Cực Lạc thì thiện căn, phước đức, nhân duyên phải đầy đủ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta giác ngộ, tường tận rồi thì phải nên cố gắng, gắng sức mà làm những việc lợi ích cho tất cả chúng sanh”**. Suốt một ngày hôm qua tôi không niệm được Phật được nhiều. Tôi thức dậy đọc bài lúc 3h30’ sáng, vào học online rồi đi đến mấy nơi để chia sẻ với mọi người. Lâu lâu tôi niệm được một câu Phật hiệu thì những câu Phật hiệu đó như lời báo ân: **“Con đang nỗ lực làm những hạnh nguyện mà Phật đã làm”**.

Hôm qua, tôi khuyên các cụ ở Thủy Nguyên tổ chức cho các con khóa tu vào thứ Bảy và Chủ nhật để các con được trải qua hai ngày an lành, không chơi những trò chơi tổn hại đến thân tâm. Tôi cũng dặn các cụ đừng cho các con niệm Phật nhiều quá, chỉ cần niệm Phật khoảng 15 phút rồi cho các con tham gia những hoạt động, trò chơi thiết thực. Nếu chúng ta cho những đứa nhỏ niệm Phật 1 tiếng thì chúng sẽ trốn luôn.

Đó là những việc lợi ích chúng sanh mà chúng ta cần phải làm, chính mình làm và khuyên mọi người làm. **Thế giới mênh mông rộng lớn, một mình chúng ta không thể làm hết cho nên chúng ta phải khuyến khích, khuyên người cùng làm thì chúng sanh mới được lợi ích, nơi nơi đều có thể được thừa hưởng, được thấm nhuần. Đó chính là tiếp nối huệ mạng của Phật, tiếp nối tuyệt học của Thánh Hiền.** Chính mình phải làm và khuyến khích người khác làm chứ không chỉ ngồi nói suông, giảng thì như *“hoa trời rơi rụng”* nhưng chỉ nói mà không làm.

Hòa Thượng nói: **“Tu phước nhất định phải học Phật Bồ Tát. Phật Bồ Tát có trí tuệ cao độ, nhất định không giống như phàm phu chúng ta. Phàm phu chúng ta tu phước thì luôn luôn cân đo đong đếm còn Phật Bồ Tát thì không như vậy. Phật Bồ Tát làm việc thiện đều rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, tất cả việc làm đều vì lợi ích chúng sanh, không phân biệt chấp trước”**.

Phàm phu chúng ta khi tu phước thì luôn tính toán, còn các Ngài không tính toán thiệt hơn. Chúng ta bản khoán không biết mình bỏ tiền ra để làm việc này thì việc làm đó có tốt không, tiền có đến tay người cần nhận không. Chúng ta cứ so đo tính toán rồi cuối cùng không làm.

Hòa Thượng nói: **“Thế gian này có rất nhiều nơi xảy ra tai nạn, nạn nước, nạn lửa, nạn hạn hán, sóng thần, động đất. Có không ít những đoàn từ thiện vì những nơi này mà quyên góp để cứu giúp những cư dân khổ nạn, nhưng khi quyên góp thì họ nghĩ: “Không biết tiền này có đến tay người nhận không?”. Sau đó họ không làm hoặc làm ít đi. Đây chính là so đo tính toán. “Phát ý viên thành”, chúng ta khởi tâm dành một khoản tiền để cứu giúp chúng sanh khổ nạn. Khi chúng ta thành tâm thành ý khởi lên ý niệm đó thì công đức đã viên mãn. Chúng ta không cần biết tiền có đến tay người nhận hay không vì người ta đã chịu trách nhiệm thay chúng ta đi làm việc đó rồi, chúng ta cứ đưa cho họ để họ làm”**. Chúng ta khởi ý thì công đức đã viên mãn, không cần vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Hòa Thượng nói: **“Bạn vừa khởi lên tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì bạn không dám bố thí, bạn lo sợ, không dám cho đi vì lo sợ tiền đó không đến được tay của người bị nạn. Nếu mỗi người đều có quan niệm này thì ai là người đi cứu nạn? Sẽ không có người đi cứu nạn. Vậy thì chẳng phải chúng ta làm cho những người bị nạn ở nơi đó đang chịu khổ, chịu nạn hay sao? Phật Bồ Tát không như vậy. Các Ngài tự nhiên phát tâm làm và cứu giúp chúng sanh, không suy nghĩ, không ngòai đó mà vọng tưởng, phân biệt, chấp trước”**.

Chúng ta cứ ngòai đó mà suy nghĩ xem người đó có đáng nhận quà không, nơi này có đáng nhận quà không. Rất rất nhiều người phát tâm bố thí nhưng lại có ý niệm này. Từ ý niệm này mà ý niệm bố thí của họ bị thu nhỏ lại, thậm chí họ không làm. Họ tặng quà rồi dặn: **“Nhớ nha! Quà tôi tặng đấy! Nhớ ơn đức của tôi đấy!”**. Việc làm đó không phải là việc làm của Phật Bồ Tát, việc làm đó là chấp trước.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta nhìn thấy người khác cần được giúp đỡ thì chúng ta tận tâm tận lực đi cứu giúp họ, vì họ mà phục vụ. Đây gọi là cúng dường. Chúng ta đem tiền cho đi, không hề có tâm tư riêng, cũng không hề có bất kỳ một điều kiện gì. Nếu người khác thủ lợi, tìm cách kiếm lời từ khoản tiền cúng dường này thì đó là nhân quả của họ. Chúng ta dùng tâm thanh tịnh mà bố thí, đó là phước báu của chúng ta. Chúng ta được phước, họ thì gánh nhân quả. Sau khi chúng ta hiểu rõ đạo lý này rồi thì không luận người khác có đem tiền của chúng ta đến tay của những người khổ nạn hay không, đó là việc của họ. Chúng ta phát tâm cứu giúp những người khổ nạn thì chúng ta cứ vui vẻ mà làm, không có gì chướng ngại. Bạn thật làm, không một chút tư lợi, không một chút lo lắng thì phước báu của bạn đã viên mãn rồi. Phước báu của bạn là thanh tịnh. Nếu trong tâm bạn khởi lên sự phân biệt chấp trước thì bạn đã bỏ lỡ qua cơ hội tu phước của mình rồi”**.

Hòa Thượng phân tích cho chúng ta biết nguyên nhân tại sao có người thì được hưởng phước, có người lại bị nhân quả. Chư Phật Bồ Tát **“vô duyên đại từ”**, lòng từ bi không có duyên cớ. Chúng sanh khổ nạn, có khó khăn cần được cứu giúp thì chúng ta ra sức mà giúp, thế thôi! Nếu chúng ta cứu giúp chúng sanh, vừa khổ cực một chút đã kêu than thì chúng ta giúp cái gì? Chúng ta phải ra sức, tận tâm tận lực, không nề hà gian khổ khó khăn, không ngại tốn kém tài vật, không ngại hao hơi tổn sức.

Tôi hết sức sâu sắc thể hội lời dạy của Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải quý tiếc sinh mạng!”**. Chúng ta quý tiếc sinh mạng ngắn ngủi này không phải là để hưởng thụ mà để làm những việc lợi ích thiết thực cho chúng sanh. Sinh mạng này chỉ ngắn ngủi mấy chục năm nên chúng ta phải tranh thủ làm lợi ích chúng sanh. Sắp tới tôi sẽ đi dọc từ Bắc vào Nam.

Hòa Thượng nói: **“Phải xem trọng giáo dục gia đình, giáo dục xã hội, giáo dục học đường và giáo dục tôn giáo”**. Trong những giáo dục này, điều quan trọng chính là giáo dục nhân quả, giáo dục luân lý đạo đức, giáo dục cách đối nhân xử thế cho chuẩn mực. Nếu không được dạy thì người ta không biết làm.

Khi tôi khuyên các cụ ở Thủy Nguyên tổ chức cho các con khóa tu vào thứ Bảy và Chủ nhật thì các cụ lo sợ không có người dạy các con. Tôi nói: “*Nếu chúng ta cứ lo sợ không có người làm thì sẽ mãi không làm được. Chúng ta cứ phát tâm làm thì Phật Bồ Tát sẽ cử người đến giúp chúng ta*”. Trong tất cả mọi việc, tôi đều cảm nhận điều này hết sức sâu sắc. Chúng ta tổ chức khóa tu ở đâu thì đều có người ở địa phương đó cùng làm. Khóa tu tổ chức tại chùa Phúc Long vào Chủ nhật tuần trước cũng do người địa phương tự làm. Rồi đây các con sẽ về tham gia ngày càng đông hơn. Đặc biệt, chúng ta đừng hạn chế số lượng các con tham gia để nhiều con được học lễ phép, biết sống có quy củ. Chỉ cần Cha Mẹ, người lớn mong muốn gửi gắm các con cho chúng ta dạy dỗ thì chúng ta đều nhận.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!